

La o margine de lume

Ileana

La o margine de lume, unde cerul cade-n larg
Și se-mpreună cu apa care n-are loc de mal,
O fărâșă dintr-o clipă a venit să-și odihnească,
Truda cea de netrăire din cea goană pământească.

Vântul care sta prin preajmă, calea lor o întregi,
Ce-are lumea asta oare, de nu poate a trăi?
Stropi de ploaie cad aiurea, unde să se mai așeze,
Când nimic nu mai rezistă, omul strică tot ce vede!

Stă natura în derivă, pe a apei rochie lungă
Și își scaldă fața tristă. Unde oare o să se ajungă?!
Ce-o să fie cu pământul, unde să se mai retragă,
De a lumii vijelie și de foamea-i nebunească?!

Tot adună și adună, ape, vânturi, munți, pădure,
Ce va fi mâine cu lumea, ce în urmă-i va rămâne,
Oamenii ca să trăiască, unde se vor așeza,
Vatra satului străbună, unde se va îngropa?!

Că de dus, s-a dus din lume, oamenii au râs de ea,
Au umplut-o cu blesteme, cu topor au dat în ea!
Ce va fi mâine cu toate, unde vor mai crește flori
Și copacii, să ne-ncânte, unde-i apa de izvor?!

Setea noastră de iubire, de dreptate, adevăr,
Cine ne va potoli-o, dacă n-om avea pridvor,
Casa noastră dintre dealuri, joaca noastră de copii,
Unde va mai crește ramul, dar bunicii, unde-or fi?

Lumea noastră cea frumoasă, până când va mai trăi,
Lume dragă și frumoasă, inimi bune, unde-oți fi?!
Să plantăm din nou copacii și să-mpodobim cu flori,
Inimile noastre toate, case să zidim în zori!

Să-i clădim naturii casă, vântului să-i facem loc,
Mării să-i lăsăm adâncul, păsărilor câmp și zbor,
Cerului înalt o zare, râurilor un izvor,
Munților, nălțimi spre soare, nouă, mâine, viitor!

23.05.2018